

Skandinaviens Stjerne.

Organ for de Sidste-Dages Bellige.

Sandheden, Kundskaben, Dyden og Troen ere forenede.

Nr. 24.

Den 15. September 1879.

28. Aargang.

Abrahams Bog.

Beviser for dens Ægthed.

(Fra «Deseret News».)

XII. Kapitel.

(Videnstabelige Indsigelser mod Profetens Oversættelse af Abrahams Bog. — M. Deveria's Oversættelse — Prøver paa gamle Sprog i Abrahams Bog — Ord- og Rødder — Mangler ved Tidsregningen — Slutning.)

I Maret 1835 besøgte to Franskmand, D^r. Remy og Breuchly, Utah. Ved deres Hjemrejse til Paris, medbragte de et Exemplar af Abrahams Bog, som de gave i Hænderne paa „en ung Lærd ved Museet i Louvre, M. Theodule Deveria“ med Anmodning om at oversætte det. Dette prøvede han at gjøre. Noget efter offentliggjorde D^r. Remy og Breuchly deres Rejsebeskrivelse, hvori de indlemmede M. Deveria's saakaldte Oversættelse. De forsøgte paa, ved Hjælp af de Dydagelser, som de havde gjort ved deres videnstabelige Oversættelse, at skaffe Abrahams Bog

en Plads i Kataloget over gudelige Bedragerier, som saa ofte har vanæret Religionens Historie. Vi komme imidlertid til en ganske modsat Slutning, og tillade os, hvad M. Deveria's Oversættelse angaar, at paasta, at dersom denne overhovedet gjør Noget, da beviser den Profeten Joseph Smiths Beretninger med Hensyn til den sande Forstaaelse af Papyrus-Rullerne. To Ting maa imidlertid erindres — først, at de ægyptiske Hieroglypher have i det mindste to, ofte tre Udlæggelsesmaader; den ene, som den bliver forstaaet af Mængden, den anden, som den forstaaes af den Indviede, Præstedømmet og Andre; hvilken sidste fremstiller Skribentens sande, om end skjulte, Hensigt, — andet, at da M. Deveria foretog sin Oversættelse, var Ægyptiologien, som en Videnskab betragtet, endnu i sin Barndom. Siden da, ere højt vigtige Dydagelser gjorte i denne Gren af Literaturen, som væsentlig

have forandret Forsternes tidligere havde Anskuelser; men dog er Videnskaben endnu den Dag idag saa upaalidelig, at «De-seret News» for kun kort Tid siden offentliggjorde en Anekdote om to bekendte Ægyptologer, som begge kom til den fælles Slutning, med Hensyn til en Mumie, som de vare isærd med at undersøge, at Hieroglypherne paa de Klæder, Mumien var indspøbt i, beviste, at den Hensøvede havde været en stor Kriger eller Konge mellem de gamle Ægyptere. Da de imidlertid løste de indre Klæder, viste sig at være af en Kvinde. Derfor Videnskabsmændene idag kunne gjøre saa grove Fejl, hvad kunne vi da vente af D'Err. Remy og Brenchlys unge tyveaarige Dyrker af den ædle Videnskab, før end Osborn, Smyth og Andre have gjort saadanne vigtige Opdagelser, som næsten have bragt en hel Omvæltning i de hidtil lærte Anskuelser om det gamle Ægypten og dens Literatur.

Vi ville nu hendrage Opmærksomheden paa Forskjellen mellem de to Oversættelser. Profeten Joseph Smith siger, at Pladen I fremstiller en afgudslig Præst, som forsøger paa at offre Abraham til sine Guder. M. Deveria siger, at det forestiller Osiris Opstandelse. Vi spørge: dersom det skal forestille en Opstandelse, hvad gjør da Præsten med Kniven i sin Haand? Osiris opstod ikke ved Hjælp af en Kniv, men Abraham vilde have været slagtet med en saadan, dersom Gud ikke havde befriet ham. Det er ogsaa en Sag, som er værd at stænke Opmærksomhed, at de originale ægyptiske Hieroglypher, istedetfor Berbet nohem, at befri, at fresse, stod et Alter, som havde Lighed med et Sengested, med en Fugl, flyvende over det, netop som det er fremstillet i Pladen I, hvor Herrens Engel fresser Abraham. Er det ikke sandsynligt,

at Hieroglypherne havde deres Oprindelse netop fra denne Omstændighed?

Profeten Joseph siger, at Fig. 1 fremstiller „Herrens Engel“. M. D. paastaar, at det er „Osiris Sjæl i Form af en Høg (hvilken burde have havt et Menneskehoved)“. Profeten paastaar, at Fig. 3 er „Ekenahs hedenste Præst“. M. D. siger, at det er „Guden Anubis (som burde have havt en Schafals Hoved)“, og paa andre Steder gjør han væsentlig den samme Paastand, at en vis Figur fremstiller Nogen eller Noget, eller vilde gjøre det, dersom den blot havde havt en anden Form.

Dette bringer os en lille Historie i Erindring. En vis Geistlig besøgte engang et af sine Sognebørns Hjem, da han blev opmærksom paa en lille Dreng, Bærtens Søn, som var ivrig bestjæftiget med, først at betragte Præsten opmærksomt og derefter med at arbejde paa en Tavle, han holdt i sin Haand. Efterat Præsten havde betragtet Drengen et Øjeblik, spurgte han denne, om han tegnede hans (Præstens) Portræt, og da han erholdt et bekræftende Svar, bad han at se det. Med nogen Modstræben gav Drengen efter. Efter at have betragtet dette et Øjeblik, udbrød Præsten: „Hvorledes, det ligner jo ikke mig!“ og fik det meget trøstende Svar, „Godt, maaske det gjør ikke, men sæt at jeg sætter en Hale paa og kalder det en Hund.“ Saaledes sønster M. Devaria at sætte et Hovede eller en Hale paa nogle af disse Billeder og kalder dem Osiris, Anubis, eller nogen anden Gud! — Intet Midde er for godt til at tilintetgjøre Aabenbaring.

I mange Tilfælde er, skjøndt forskjellig i Ordstillingen mellem den inspi-rerede og den videnskabelige Oversættelse, dog Forstaaelsen væsentlig den samme. Blive de sammenholdte, godtgjøre de Higtigheden af en Udtalelse af en nyere be-

rømt Skribent om den ægyptiske Literatur, som erklærer, at den religiøse Del af denne Literatur, ved første Biekt, „synes at stemple Egypterne som de mest flergudiske af Menneſtene; men ved nøjere Undersøgelse komme vi til den Slutning, at de forskjellige Guder kun tjente til at anstueliggjøre Egenſtaben og Tilkjendgivelsen af en ſtor Gud, evig og almægtig.“ Joſeph's Dverſættelse fremſtiller den højere dunkle Aand og Tanke i Hieroglyferne, og M. D. den bogſtavelige, paa Lykke og Fromme opfattede. F. Expl. Fig. 9, i Plade I, ſiges af Profeten at foreſtille „Faraos Afgud“. M. D. kalder den „den hellige Krokodille, fremſtillet af Guden Sebat“. Sebat var ganſte viſt en Gud for Faraos, ſaa hvori ligger Forſtjellen? Igjen, Fig. 3, Plade II „er gjort for at fremſtille Gud, ſiddende paa ſin Throne, ikklædt med Magt og Myn- dighed og med en Krone af evigt Lys paa ſit Hoved“. Videnskabsmanden ſiger at det er „Guden Ra, Solen, med en Høgs Hoved, ſiddende i ſin Baad.“ Hvilken Forſtel er der mellem diſe to Opfattelser, og hvorledes vidſte Joſeph Smith at det foreſtillede Gud (eller kald ham ved hvilket billedlig Navn J ſelv ville) uden gjennem Aabenbaring? Hvad findes der i Billedet af en Ko (Fig. 5) ſom kan indgive en ulærd Mand den Ide, at dette Billede havde Henblik til Himmelen's Hærſtjerner? Og dog ere begge Dverſættelserne enige i denne Opfattelse. Fig. 12 til 20 (Plade 2) ſiger Joſeph vil blive givet i Herrens egen belejlige Tid. M. D. prøver ikke paa at overſætte dem, han ſiger, at de ere „ulæſeligt ſtrevne“ „kan ikke udtydes“ „ulæſelig i Afſkriften“ etc. og ſaaledes trækker ſig ud af Sagen, men dog ikke uden at lade ſig forlyde med, at Manuſkripterne have været „forſættligt forandret“; men hvilken Narſag der ſkulde være for „Mormonerne“ til at

forandre dem, er udenfor vor Fatteevne. Jaltſald overſatte han dem ikke. Som en Prøve paa, hvorledes M. D. opſpinder Forklaringer i den Hensigt at give en, fra Profetens, forſkjellig Dverſættelse, have vi et Exempel paa i Plade I i de Figurer, ſom foreſtille Elkenas, Libnahs, Mahmacrahs og Korah's Guder, hvilke vor franſke Biſmand paaſtaar at fremſtille de kanopianske Lerkruffer eller Kar; men hvad ere de kanopianske Lerkruffer? De ere viſſe Kruffer, ſom ſørſt bleve fundne i Kanopus, en By ved Udmundingen af Nilen, og fordi de Lærde ikke kjendte og ikke endnu med Viſhed kjende deres ſande Hensigt, kaldte de dem efter Stedet, hvor de bleve fundne. Men fordi de bleve fundne i Kanopus, er dette da nogen Grund til at antage, at de ikke foreſtillede de Guder, Joſeph Smith angav dem at være? De Lærde anſe dem for at være Guder, men deres Undersøgelſer føre dem ikke til nogen beſtemt Slutning. Profeten Joſeph forener dem med Egyptens Herfers Gud, hvilket, i Forbindelse med det Factum, at de bleve fundne i Egypten, giver hans Dverſættelse Faſt- hed og Vægt. Idet M. D. bruger ſin egen Dverſættelse for dermed at bevife Joſeph Smith's Dverſættelſes Unøjagtighed, bruger han kun et Beviſ, ſom ikke ſelv har noget Faſt at ſtøtte ſig paa.

M. Deveria gjør Indſigelse mod nogle Egennavne, ſom forekomme i Abrahams Bog, og om hvilke vor martyrede Profet underretter os, vare ægyptiſke. D'hr. Kemy og Brenchly tillægger Ordet „meningsløst“ til viſſe Dele af Bogen, hvilket vi antage, maa have Hensyn til ſaadanne Ord. At ville begynde paa at opramſe Roden til ethvert ægyptiſk eller kaldæiſk Ord, ſom forekommer i Bogen, vilde være meget trættende for de fleſte af vore Læſere; vi ville derfor indſtrænke os til at ſige, at for ſaa vidt ſom vi

have været istand til at kunne udforske, med de faa Midler, som staa til vor Raadighed, ere tre Ting øjensynlige:

- 1) At de Ord, som Joseph fremsætter, have sande Nødder,
- 2) At disse Nødder ere fra de Landes Sprog, som Abraham kjendte,
- 3) At Meningen af disse Nødder er den samme som de Ords Mening, som ere oversatte af Joseph Smith.

Alt dette vidner om, at de ikke ere meningsløse. Som et Bevis paa, hvor langt M. D. gaaer i Forsøget paa at fange disse Ord, bemærker han, angaaende en Betretning af Abraham om, at denne Jord af de gamle Ægyptere blev kaldet Jah-oh-eh, at „Ordet Jah-oh-eh havde intet Ægyptisk i sig; det ligner det hebræiske Ord Jehovah, daarligt oversat.“ Dersom dette Ord ikke havde noget Ægyptisk i sig, hvorledes kan det da være, at selve Ordet Jehovah har af Mange været paa- staaet at være et ægyptisk og ikke et hebræisk Ord? Angaaende dette, se Dr. Smyth's Bibel Ordbog. Det er ogsaa afgjort, at dette hellige Ord var kjendt af andre Nationer, saavel som af Guds Pagtens Folk, da den er funden i sin sande Form og brugt til Hebræernes Gud i den 18de Linie af den moabitiske Sten, oversat af Sir Henry Rawlinson. Der er ogsaa andre Ord, som blive befyldte for ikke at være ægyptiske. Til Svar herpaa ville vi blot tillade os at spørge: Hvorledes kan M. Deveria eller Nogen Anden, paa det Standpunkt Ægyptiologien staa, sige hvilket Ord der er ægyptisk og hvilket ikke? Joseph har visseelig skrevet Ordet med de engelske Skrifte tegn, som bedst kunde gjengive Ordets Lyd paa gammelægyptisk. Videnskabsmændene vide intet bestemt om disse Lyde; de vide, at visse Hieroglyfer danne visse Ord med visse formodede Meninger, men angaaende Lyden maatte de forlade sig paa de nyere

Kopteres Sprog, idet de grunde deres Theori paa den spage Grundvold, at Lyden af Ordene i Ægypten er den samme idag som de vare for 4000 Aar siden. Vi vide vel, at Brugten og Sædvanen etc. kun lidet forandrer sig i det virksomme Liv af Indbyggerne i Ægypten, Kanaan og dermed beslægtede Nationer, men det er dog temmeligt meget at fordre af vor Lettroenhed, at vi skulle antage for bestemt, at Ordene Lyd i Abrahams Dage er ligesom nu, fordi de udtale dem paa denne Maade nu. F. Expl. Hvem kan med Sikkerhed paa- staa, hvorledes de gamle Ægyptere udtalte Navnet paa deres eget Land? Var det Rham-to eller Gyp-to eller Ægyptos eller maaste Ghubsi?

Der er ganske vist nogle Ord i Optegnelsen, som øjensynligt ere ægyptiske. Saadanne som Kli-flos-is-es, Navnet paa en af Stjerneerne. Alle Ægyptiologer ville tilstaa, at Isis hentyder til Maanen. Men det maa bestemt benægtes, at Joseph Smith erholdt disse Ord fra noget ægyptisk Bærk; thi den første gammelægyptiske Grammatik og Ordbog, som er udgivet i den nyere Tid (mellem 1836 og 1844) — nemlig af M. Champollion — bleve først offentliggjorte efter Oversættelsen af Papyrus ved Profeten Joseph, saa at den Befyldning falder til Jorden.

I Ordet Kolob have vi et andet Exempel paa et Ord, hvis Nødder hyppig kunne findes i Phæniciernes og Nabonationernes Sprog, og Ordet selv*) forekommer i nogle af Abrahams Efterkommeres Sprog (visse Stammer af de amerikanske Indianere) i nærværende Tid. — Men nok om denne Gjenstand.

*) Kolob betyder, i deres Sprog, Verdens Dje eller Lys.

Der er to andre Punkter, til hvilke vi ville henvise, som ere kraftige Vidnesbyrd om Egtheden af Abrahams Bog. Det ene er, at i den historiske Del er ingen Hentydning, selv den ringeste, gjort til Begivenheder, som have tildraget sig efter dens antagne Udarbejdelses-Datum. Havde Joseph Smith været dens Forfatter, er der al Sandsynlighed for, at de Omstændigheder, som ere omtalte deri, ikke vilde have fundet Sted før efter den Tid, Bogen paaftaaes at være skrevet. Havde Joseph været en Mand, der var velbevandret i Verdenshistorien i Abrahams Dage, vilde Sandsynligheden ikke have været saa stor, men uvidende som han var, hvad angik boglige Kundskaber om Oldtidshistorien, er denne simple Omstændighed et stærkt Vidnesbyrd om dens Egthed.

Det andet Punkt, til hvilket vi ønske at hendrage Opmærksomheden, er den Mangel, som, i den historiske Del af Bogen, findes i Ordningen af de forskjellige Begivenheder; en Ting, som vi finde i mange af Patriarkerne's Skrifter, og hvilket vi tro, at have været almindeligt hos Skribenterne i Verdens tidligere Aldre. Kronologisk Nøjagtighed i Skrifter af personligt og historisk Indhold, viser sig at have sit Udspring fra senere Tider.

Slutningsdelen af Abrahams Bog er hovedsagelig historisk, og har Hensyn til de Omstændigheder, der tilbrog sig i Himlen i Menneskenes Forudtilværelse, og Verdens Etabelse. Disse Gjenstande have været saa rigeligt behandlede af Andre, at vi ikke her skulle forsøge paa at omtale dem; de ere desuden ogsaa fremmede for vor Gjenstand, og have ikke nogen direkte Støtte i sig for Sand-

heden af Abrahams Beretninger, og have været tydeliggjorte i andre Aabenbaringer af Guds Ord. Vi ville derfor, med dette Kapitel, slutte vor Oversigt over Abrahams Bog; men førend vi gjøre dette, udtale vor Erkjendtlighed for den Bistand, vi have haft i de mange Vink og værdifulde Underretninger, som ere ydede os af Præsident John Taylor, Ældsterne Franklin D. Richards, Joseph L. Barfoot, John R. Howard, David M. Kenzie og Andre.

Til Slutning ville vi sige, at vi tro, at de, som omhyggeligt have fulgt os i denne vor Undersøgelse, maa være fuldkommen overbeviste om Egtheden af de abrahamiske Beretninger. Vi have paa-beraabt os gamle Historikere og nyere Videnskabsmænd, og de have ikke svigtet os; vi have benyttet som Hjælp det gamle Ægyptens Monumenter, og de have baa-ret utvetydigt Vidnesbyrd; vi have undersøgt Astronomiens herlige System, fremsat i Bogens Blade, og funden den at være i Overensstemmelse med nyere Undersøgelser; vi have funden den fuldkommen konsekvent, og have ikke funden en eneste Uoverensstemmelse indenfor dens Blade. Ligesom med Mormons Bog, saaledes og med Abrahams Bog, føle vi os forsikrede om, at hver Dag der gaar og hver ny Opdagelse, som paa nogen Maade vedkommer dens Beretninger, vil yderligere forsvare dens Sandhed, og enstemmigt bære det Vidnesbyrd, at Joseph Smith var virkelig i Sandhed en Profet, Seer og Aabenbarer, inspireret ved Jehovahs, Jacobs almægtige Guds Aand.

George Reynolds.

Skandinaviens Stjerne.

Den 15. September.

Til de Hellige i Skandinavien.

Hilsen.

Som en Følge af min Beskikkelse af Præsidentstabet over Jesu Kristi Kirke af Sidste-Dages Hellige i Zion, til at overtage Bestyrelsen af den skandinaviske Mission, efter Præsident N. C. Flygare, har jeg forladt mit Hjem, min Familie og mine Venner i Zions fredelige Dale, og befinder mig nu, efter tolv Aars Fraværelse, atter i disse Lande, for at vike for Sandhedens Sag og Evangeliets Udbredelse.

Bed at overtage de vigtige og ansvarfulde Pligter, der ere forbundne med Bestyrelsen af Herrens Sag i disse Lande, føler jeg tilfulde min Usfuldkommenhed, men haaber, at de Hellige ville opholde mig i deres Tro og Bønner, saa at min himmelske Fader maa forunde mig Visdom til at udføre enhver Pligt der paahviler mig, til hans og hans Tjeneres Tilfredshed, som udsendte mig.

Saa snart jeg bliver tilstrækkelig bekendt med Forretningsgangen paa Stjernens Kontor, agter jeg at besøge de forskjellige Konferencer i Missionen og gjøre mig bekendt med det lokale Præstedømme samt de Hellige i Almindelighed, for desbedre at kunne bedømme, hvilke Raad og Instruxer der bør gives fra Tid til anden.

Til Konferencepræsidenterne, de omreisende Eldster, Forstanderne og Alle, som ere ordinerede til det hellige Præstedømme, vil jeg sige: Der paahviler Eder, Brødre, et stort og helligt Ansvar som Guds Tjenere, kaldede til at arbejde i Vingaarden og forrette Evangeliets Ordinaner, hvorfor jeg indstændigt paalægger Eder at være ydmyge, trofaste og nidkjære. Vær et sandt Vidnesbyrd om hvad I have annammet og vis Eders Omgivelser et følgerærdigt Exempel i al Eders Vandel, saa at det kan siges om os, efter endt Arbejde i disse Lande: Vel gjort, Du tro Tjener!

Bed Afrejsen fra mit Hjem ønskede mange af Eders Venner og Slægtninge i Zion, at jeg skulde bringe Hilsen til Eder. De have ikke glemt deres Kjære i Udsprelsen, men bede og arbejde for Eders Udfrielse fra Babels Trældom. Vær derfor ved godt Mod, Spidskende, og spar saa meget som muligt af Eders Fortjeneste, at I, med nogen Hjælp af de Hellige hjemme, snart kunne se Eders Befrielsesdag.

Det skal være mig en Glæde, til enhver Tid, at modtage Meddelelser fra Konferencepræsidenterne angaaende Tilstandene i deres forskjellige Virkekredse og om Sager, som maatte være af Interesse for dette Kontor.

Maa Herren velsigne Eders Arbejder og krone Eders Bestræbelser med Held, samt bevare Eder ubesmittede fra Synd, er det inderlige Ønske og Bøn af
Eders ydmyge Broder og Medarbejder i Guds Sag,

N. Wilhelmsen

Emigranternes Afrejse.

Præsident N. C. Flygare, Veldsterne J. J. Olsson, L. P. Nilsson, Rasmus Rielsen, Jens Hansen og G. Andersen afrejste herfra til Hull den 30te August om Eftermiddagen Kl. 5, med Dampskibet „Albion“, ledsaget af 103 standinaviske Hellige.

Emigranterne fra Stockholm Konference, 24 i Antal, under Ledelse af Veldste John Larsson, ankom, paa Grund af ugunstigt Vejrlyst, først hertil Dagen efter, og afrejste Mandagen den 1ste September Kl. 1 Eftermiddag med Dampskibet „Aurora“ til Kiel for, over Hamborg, at fortsætte Rejsen til England, hvor de i Liverpool vilde træffe sammen med de andre Emigranter.

Broder N. C. Flygare har bestyret denne Mission i næsten to Aar, og har været en flittig og nidkær Arbejder for Guds Røks Fremme. Hans ydmyge og bestedne Aand har inspireret de Veldste og de Hellige med sand Hengivenhed for Sandhedens Sag, og for sig selv har han vundet Alles Højagtelse og Kjerlighed. Han efterlader sig her et Minde, som aldrig vil glemmes, og vi ønske ham, Brodrene og de Hellige, der følge ham, en lykkelig Rejse til vort Bjerghjem hinsides Havet.

Konferenceemoderne

ville blive afholdte i følgende Orden:

Kristiania	den 27de og 28de September
Stockholm	— 4de og 5te Oktober
Kjøbenhavn	— 11te og 12te —
Gøteborg	— 18de og 19de —
Aalborg	— 25de og 26de —
Aarhus	— 1ste og 2den November
Malmsø	— 8de og 9de —

De Forenede Staters Regjering og „Mormon“ Udvandring.

Redenstaaende er en Oversættelse af en Artikel, som den 12te August var optagen i Verdens største Blad «The Times».

Fra vor Korrespondent i Philadelphia offentliggjorde vi igaar et Telegram,

som har baade theoretisk og praktisk Interesse for os. De Forenede Staters Regjering har øjensynligt besluttet at ville forsøge paa at gjøre Noget, hvorved de kunne kvæle Mormonismen. Dette er i sig selv intet ringe Foretagende, og der-

som vi fra et fjernt Sted betragtede dets Fremgang som et Forsøg paa Løsningen af en vanskelig, indviklet Opgave, kunne vi ikke undlade at følge dets Udvikling som en besynderlig Tildragelse i Vestens store Republiks Historie; men de Forenede Staters Regjering have gjort Mere end besluttet at stride mod Mormonismen hjemme, de have anmodet, eller ere i Færd med at anmode, Nord-Europas forskellige Regjeringer at staa dem bi i deres Foretagende. Mormonismen bliver næret ved Indvandrere fra Storbritannien, fra Tydsland og fra Standinavien, og dersom det kunde forhindres, at Samfundet vandt ny Tilhængere, maatte dette, som for Nærværende er organiseret i Utah Territorium, gradvis opløses indtil det tilsidst blev til Intet. Kunde de europæiske Regjeringer ikke benytte deres Indflydelse til at forebygge den stadige Forøgen af ny og bedragne Tilhængere til denne besynderlige Kirke i Ørkenen? De Forenede Staters Regjering er øjensynlig af den Mening, at kraftige Forholdsregler kunne saaledes tages, thi den ønsker, at dette skal anses som en Indledning til en Forordning fra dens Side, som i Fremtiden vil forbyde Ilandstigningen af Mormoner paa dens Kyster. Forslaget er let gjort, men ved osjere at betragte det, staa vi overfor en Række Vanskeligheder, som øjensynlig ville lægge sig hindrende i Vejen for dets Fuldbgyrdelse. Ingen europæisk Regjering kan andet end ønske, at en grov, nedværdigende Overtro kunde blive hurtigt ryddet af Vejen, men vi kunne ikke indse, paa hvilken Maade vi direkte kunne blande os i det. „Emigrations-Kommissionærerne“ kunne udsprede deres Skrifter, til samme Tid som de have Omsorg for Emigranternes Bekvemmeligheder; men hvorledes kunne vi indskrænke Mænds og Kvinders Handle-

frihed, som ikke have overtraadt nogen Lov? Naturligvis fordrifte vi os ikke til at omtale med Bestemthed den Magt og Autoritet, som er hjemlet i de Forenede Staters Konstitution; men vi maa dog tillade os at bemærke, at det ikke er os ganske klart, ved hvilke Midler de Forenede Staters Regjering tør fordrifte sig til at forbyde Landgang af Mormoner i de atlantiske Havne, selv om vi ogsaa antage, at Emigranterne ville vedkjenne dem at være Mormoner.

Mormonismen er et stygt Fænomen, hvis Hensigt maaste er at ydmyge vor Stolthed med Hensyn til de aandelige og moraliske Fremskridt, som vi gjøre Forbring paa at være karakteristiske for os i det nittende Aarhundrede. Det er et stygt Fænomen, men er uheldigvis ikke det eneste stygge Fænomen i vor Tid. Spiritualismen, en anden af de Forenede Staters Opfindelser, er, som religiøs Tro, omtrent ligesaa nedværdigende, selv om den ogsaa er fri for Mormonismens sociale Kjæfteri. De have begge, som vi have sagt, deres Oprindelse fra hinsides Atlanterhavet; men det maa tilstaaes, at de begge have været opholdte ved Tilhængere, udgaede fra vor egen Midte; og det maa tillægges, at saa længe som der er Mennesker, og Masser af Mennesker, saa usuldbkoment opdragne, i intellektuel og moralisk Henseende, at de med Venlighed, ja endogsaa med Begjærighed antage Religioner, som sætte os mindst to tusinde Aar tilbage i Tiden, ere vi ikke nærved at kunne udrydde disse Bildfarelser, ved Brugen af Midler, som smage af Forsølgelse. Mormonismen vil lettere kunne uddø af sig selv, end blive udryddet ved Forsølgelse. Med en Tiltagen af ædlere Begreber om Forholdet mellem Kjønnene, vil Udøvelsen af Polygami som en Trosartikel blive ligesaa forhadet og umulig, som en formel Ud-

øvelse af Polyandri vilde være. Det maa imidlertid erindres, at Polygami ikke var en Del af Joseph Smiths oprindelige Evangelium, og maatte den vil forsvinde som den fremkom, og lade Mormonismen overleve sig. Dette Faktum er en af de første Banfeligheder, med hvilke de Forenede Staters Regjering vil have at gjøre, dersom den alvorlig beslutter at tage Mormon-Spørgsmaalet ihaende. Hver Stat i Unionen har højeste og uindstrænket Kontrol over deres egne Ektekabslove, og isjøndt Spørgsmaalet aldrig kunde blive praktisk rejst, staar det i det Mindste aabent at raadsflaa om, om en Lov, som tillod Polygami i en af de værende Stater, indenfor dennes Grændser, kunde anses for at have Hjemmel i Grundloven. Utah er imidlertid et Territorium, som aldrig har været organiseret som en Stat, og Kongressen forbeholder sig første Ret til at udstede Love, vedkommende Unionens Territorier. I Slaveriets Dage blev det ganske vist paastaet, at Kongressen ingen Magt havde til at forbyde Slaveri i noget Territorium, men en saadan Paastand vilde neppe nu komme for Dagen af nogen Autoritets-Person. Vi maa derfor antage, at Kongressens Magt til at undertrykke Polygami i Utah er absolut; men Mormon-Apostlene ville kun føle sig lidet forlegne ved en Lov, de let kunne undgaa. Dersom Samfundets Følelser vare tilstrækkelig kraftige til at opholde deres aandelige Forening, uden at de behøvede at paakalbe Lovens Hjælp, kunde disse Foreninger bestaa uden at behøve at forbyde dem mod en Lov mod Polygami, da ingen af dem vilde gjøre Brug af et borgerligt Ektekab. Den sande Banfelighed er imidlertid, at Hovedmassen af Mormonerne ere ikke Polygamister, og idet En indgaar til Mormonismen, paatager denne sig

ikke den Forpligtelse at blive mange Hustruers Mand paa den ene Side, eller at blive én af en særlig Mand's mange Hustruer, paa den anden Side. Det er derfor umuligt at sige, at en Mormon støder an mod nogen Lov ved at blive Mormon, undtagen vi ville gjøre en Mand's private Lanker til en kriminel Forbrydelse. Dersom de Forenede Staters Regjering have besluttet at forbyde Landgangen af Mormoner i New York, eller deres Gjennemgang over den kanadiske Grændse ved Detroit, vil det være nødvendigt at erklære hele Mormonismen i sig selv for at være en Forbrydelse, og at indrette en Slags Indvisition for at udsørke Emigranternes religiøse Ansuelser. Det er neppe antageligt, at Kongressen skulde gaa saa vidt, og dog maa de gribe til denne Yderlighed, dersom det skal tilfredsstille deres Hensigter. Imidlertid, hvadsomhelst de Forenede Staters Kongres end gjør, er det dog ingenlunde antageligt, at vort Parlament skulde skride til at give den udøvende Myndighed Tilladelse til at blande sig i Mormonernes Udvandring. Disse bebragte Mennesker have ikke forbrudt dem mod uogle af vore Love, og ingen Lov kunde med Lethed blive vedtaget, som kunde udstrekke sig til dem. Saaledes som Mormonismen bliver tilbudt Folket her og i Wales, og den har sandsynligvis det samme Udseende i Skandinavien og Nord-Tydsland, tilbyder den Løftet om et simpelt, velordnet Samfund, hvor Arbejde uden Undtagelse er Alles Lod, men hvor Arbejdet er saaledes lettet, at det kun leder til Velstand, og hvor en sorgfri og glad Alderdom opnaaes. Polygami bliver holdt i Baggrunden eller maasse slet ikke omtalt, men de tragte kun efter at erholde et Land med Røer og Faar og et Land, der flyder med Mælk og Smøring; hvor Fattigdom og Drukken-

skab er ukendt, og hvor Nøden ikke driver nogen Mand til Forbrydelse eller nogen Kvinde til Skjændsel, bliver et forjætted Land, øjensynligt fremstillet den Fattige. Besten har været Menneftslægtens Eldorado lige siden den blev opdaget, og disse fattige Bønder fra Nord-Europa kunne neppe dables, om de ogsaa lade dem paavirke ved Fremstillingen om et jordigt Paradis, som ligger åbent for dem i Utah. Men hvorledes kan Lovgivning bekjempe Foretagender som disse, eller rettere, hvorledes tør det nittende Aarhundredes Lovgivninger foretage sig at undertrykke dem? For tre hundrede Aar siden vilde det have været en let Sag at undertrykke Mormonismen, og vore Forfædre vilde visstnok ikke have taget i Betænkning at prøve paa det; men dette Foretagende er saaledes, at vore Dages Mennefter næsten instinktmæssigt maa gysse tilbage for det.

Depechen fra de Forenede Staters Regjering vil snart foreligge os i sine

Enfæltheder, og vil maaske mildne det Indtryk, som er frembragt ved den telegrafiske Depeche. For Navværende se vi mange Vanstæligheder ved Gjennemførelsen af den Politik, som er hentydet til, og Gjerne af de transatlantiske Linier kunde maaske berygte andre, som vi ikke have omtalt. Dersom en Forordning kunde komme istand, som forbyder Mormoner at lande i New York, vilde Gjerne af Dampskibene føle dem ubehageligt berørte; de kunne neppe blive forbudte at modtage Passagerer her, men de Forpligtelser, de som Førere paatage dem, kunne afholde dem fra at tage Passagerer, da de kunne forudsætte, at disse kunne blive forbudte at gaa iland ved deres Bestemmelsested. Denne simple Mulighed fordrer en Gjentagelse af det Spørgsmaal, hvilket maa have været paatømt dem, som læste Analysen til Depechen fra de Forenede Staters Regjering — om de alvorligt have overvejet Vanstælighederne ved det Arbejde, de have paataget sig.

Ovenstaaende har Hensyn til den Beslutning, som de Forenede Staters Regjering har taget, angaaende fremtidig „Mormon-Indvandring“. Med Undtagelse af faa Steder, hvor de mangle nøjagtig Underretning om de Sidste Dages Helliges Institution og Aand, behandler «The Times» dog Gjenstanden med Upartistighed og Fornuft.

Mellem disse omtalte Steder, hvor vor Religion er omtalt, er denne f. Ex. i „En grov, nedværdigende Overtro“ og „Et stygt Fænomen“ sat i Rang med Spiritualismen. Der er ogsaa berørt, at Tilhængere til Kirken bliver gjort af Folk af ufuldkommen intellektuel og moralsk Dannelse, og at „Mormonismen“ sætter os „To Tusinde Aar tilbage i Tiden“.

Der gives ogsaa dunkelt at forstaa, at de Hellige ikke have funde „Begreber om Forholdet mellem Kjønne“. Med disse Bestyldninger gjøre vi Undtagelse. Imidlertid giver Times, henved Slutningen af Artiklen, usvidende en lille Uoverensstemmelse med hvad den forud har sagt. Vi henviser til dens Oprensning af de Overtalelsesmidler, „Mormonismen“ bruger til at vinde Tilhængere. Imellem disse er „Et velordnet Samfund“ — Livets Nødvendigheder. „Et Land der flyder med Mælk og Honning; hvor Fattigdom er ukendt, hvor Drukkenhed er ukendt, og hvor Nøden ikke driver nogen Mand til Forbrydelse og nogen Kvinde til Skjændsel.“

Et Træ kjendes paa dets Frugter,

og dette Maleri er heldigvis tro. Saa-
danne Resultater som et „velordnet
Samfund“, glædende sig i Fred, Til-
fredshed, Overflødighed og fri fra saa-
danne Ting, som kunne tvinge til For-
brydelser, kunde ikke blive tilvejebragte
ved „Et stygt Fenomen“, af et Folk
som „sætter os tilbage i Tiden“ eller
som ikke have nogle sunde Begreber om
Forholdet mellem Rjønene. Dette er
Virkningerne af et fremadstridende Reli-
gions- og Civilisations-System. Saa-
dant er Resultatet af Intelligence, Mo-
ralitet og Industri, i hvilket de Sidste-
Dages Hellige udmærte sig. Maleriet
er skinnende, endogsaa som det er svagt
malet af Times.

Det „stygge Fenomen“, „grov og

nedværdigende Overtro“, det Babel af
religiøs Forvirring, uretsfærdige og for-
dærvede Begreber om Forholdet mellem
Rjønene. Dette, i Forbindelse med den
frygtelige Bederstyggelighed, Glendighed
og Ugudelighed, som findes i Kristen-
dommen, bør bringe den store Masse til
at skjule sit Hoved af Stam over den
Fremgang, de Sidste-Dages Hellige have
gjort i deres Arbejde med at løse nogle
af denne Tids mest indviklede Opgaver.

Imidlertid er Artiklen, med Undta-
gelse af Ansørte og nogle faa mindre,
flere Bildefærelser, meget fornuftigt stre-
vet, og giver de Forenede Staters Re-
gering et velfortjent Rap over Fingrene
for dens urimelige, paatænkte Foreta-
gende. (Mill. Star.)

Ankomst. Vi have den Glæde at kunne meddele Ankomsten af Ældsterne John
Evindson, og Jacob B. Johnson fra Utah. De have arbejdet som Missionærer i
Manitoba, Kanaba, i de sidste tre og en halv Maaned, og ville med første Lejlighed
afrejse til Island for der at fortsætte deres Missions- Virksomhed.

Korrespondance.

Liverpool, den 5te September 1879.

Præsident N. Vilhelmsen,

Kjære Broder!

Det var min Agt at ville have til-
skrevet Dem nogle faa Linier fra Hull,
men min Tid var saa optaget med andre
Forretninger, at jeg maatte opsætte det
til idag. Vi havde en meget stormfuld
og ubehagelig Rejse over Nordspjæn og
havde Modvind fra vi passerede Skagen
til vi ankom til Hull, hvilket hindrede
vor Fart og foranledigede betydelig Sø-
syge. Vi ankom ikke til Hull før Onsd-
dagen den 3die September Kl. 6 Efter-
middag, 24 Timer senere end vi kunne
forvente at være der under almindelige

Omstændigheder. Emigranterne forbleve
ombord indtil Torsdag Morgen, da de
gik i Land og befordredes til Jernbane-
stationen for at afrejse hertil. Dampskibet
„Argo“ med de Hellige fra Stockholm,
ankom til Hull Torsdag Morgen Kl. 8,
efter at have haft en meget behagelig
Rejse; disse befordredes ogsaa til Sta-
tionen, og Kl. halv Elleve var hele Sel-
skabet færdig til at afrejse. Vi havde
en behagelig Rejse gjennem England, og
førte med en Fart af 40 Mile i Timen,
gjennem travle Steder og havelignende
Landskaber. Det Hele dannede et snuvt
og behageligt Skue for vort Folk, af
hvilke Mange aldrig havde fjørt paa
Jernbane før de kom paa denne Rejse.

Vi antom hertil Kl. halv Fem om Eftermiddagen og gik strax ombord paa Dampskibet „Wyoming“, hvor Aftenmad var anrettet for Selskabet. Vi bleve vel behandlede af Alle, som vi kom i Berøring med, baade paa Dampskibet og af Jernbanebetjentene.

De Hellige befinde sig Alle vel, og ere glade ved det Privilegium, de have til at kunne gaa til Zion. Vi forberede

os nu til at afrejse herfra imorgen Middag. Vejret er smukt, og vi have Haab om en behagelig og fornøjelig Rejse over Atlanterhavet.

Venlig Hilsen til Dem selv og alle Brødre og de Hellige i Skandinavien fra

Deres Medarbejder i Kristi Sag
N. C. Flygare.

Blandinger.

Til Reuters Bureau telegraferes den 6te September fra Simla: „Den engelske Gesandtskabsbygning i Kabul blev den 3die angreben af nogle oprørte afghaniske Regimenter, der gjorde Krav paa Løn, som de havde tilgode, og til hvem Byens Pøbel sluttede sig. Emiren søgte at dæmpe Opstanden og udsendte sin Søn m. H., men Mængden var ikke til at styre. Emiren var selv overfalden af Insurgenterne. Angrebet paa Gesandtskabsbygningen vedvarede hele Onsdagen, og om Aftenen udbrød der Jld. Cavagnaris og Gesandtskabspersonalets Skæbne er endnu ubekjendt. Der er givet Ordre til de engelske Tropper om øjeblikkelig at marschere til Kabul, og der vil overhovedet finde en Troppekoncentration Sted mod det afghaniske Territorium.“ Et Telegram fra London beretter den 8de September, at „Lady Cavagnari i Edinburgh har iastes modtaget et Telegram fra Vicekongen af Indien, hvori det meddeles, at hendes Egtefælle samt Sekretær Jenkyns, Doktor Kelly, Løjtnant Hamilton og hele den til det engelske Gesandtskab i Kabul hørende Eskorte, 67 Mand, ere blevne dræbte efter en fortvilet Modstand.

Jøderne have snart taget Jerusalem i fornyet Besiddelse. De købe alle de Byggegrunde, der ere til Salg. Synagoger og Hospitaller findes i stort Antal. Baron Rothschild har faaet hele Palæstina i Pant for de 200 Mill. Franks, som han laante Porten. I de sidste 10 Aar har, paa Grund af den jødiske Indvandring, Jødyggerantallet fordoblet sig.

Indhold.

Abrahams Bog	369.	Ankomst	375.
Redaktionens Bemærkninger:		De Forenede Staters Regjering og	
Hilsen til de Hellige i Skandinavien	374.	„Mormon-Udvandringen“ . . .	375.
Emigrationens Afgang	375.	Korrespondance	379.
Konferencemøder	375.	Blandinger	380.

Kjøbenhavn.

Udgivet og forlagt af N. C. Flygare.

Lorenzønsgade 14, 1ste Sal.

Trykt hos F. C. Dording.